

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Cob/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120252895
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Balegová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:6120252895.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Balegovej a členov senátu JUDr. Pavla Lukáča a JUDr. Vlasty Ondrejkovej, v právnej veci žalobcu: SetCar sk, a. s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, zastúpený: JUDr. Tomáš Zboja, advokát so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpený: JUDr. Felix Neupauer, advokát so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 84 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 4Cb/10/2020 - 69 zo dňa 08. 09. 2020, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Topoľčany č. k. 4Cb/10/2020 - 69 zo dňa 08. 09. 2020 p o t v r d z u j e.

II. Žalobca m á p r o t i žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 84 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v plnej výške, o ktorej rozhodne prvoinštančný súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (II. výrok).

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 4 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 7, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom, § 442 ods. 1, ods. 3, § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 84 eur z dôvodu, že dňa 29. 01. 2019 došlo v U. ku škodovej udalosti na motorovom vozidle zn. Hyundai ix20 ev. č. U spôsobenej poškodenému S. s. r. o., pričom škoda bola spôsobená prevádzkou vozidla Renault Fluence ev. č. U poisteného u žalovaného a predmetná poisťovňa bola evidovaná pod č. 9528469967. Poškodený bol v dôsledku škodovej udalosti nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb a po ukončení nájmu mu náklady boli fakturované na sumu 550,80 eura (459 eur bez DPH), avšak žalovaný neuznal uplatnenú výšku škody v plnom rozsahu, ale len do sumy 375 eur a pohľadávka proti žalovanému bola postúpená žalobcovi poškodeným, pričom napriek výzve žalobcu mu žalovaný škodu nezaplatil v plnej výške. Žalobca k námietke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie vznesenej žalovaným v odpore proti platobnému rozkazu poukázal na viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Žiline týkajúce sa obdobnej veci a na zmluvu o postúpení pohľadávok uzatvorenú s poškodeným, ktorú považuje za platnú, nakoľko poškodený sa dostal do pozície veriteľa z pohľadávky voči žalovanému z právneho titulu náhrady škody a zároveň bol v postavení dlžníka voči žalobcovi

vzhľadom na zaplatenie nájomného za využívanie náhradného auta. Poškodený v tomto prípade mal nárok na náhradu nákladov vynaložených na prenájom náhradného vozidla až do doby, než bude môcť používať svoje vlastné vozidlo. Objektívnosť potreby náhradného motorového vozidla vyjadril žalovaný aj tým, že časť týchto nákladov poškodenému preplatil. Podľa žalobcu fakturovaná sadzba za prenájom motorového vozidla vo výške 30,60 eura bez DPH za jeden deň nájmu bola v danom mieste a čase primeraná.

Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu namietal aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu s tým, že pokiaľ poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, tak nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky a ak napriek tomu zmluvu uzavrel, tak nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, nakoľko uvedené pohľadávky nikdy neuhradil, a teda mu nikdy ako pohľadávky nevznikli. Samotný predmet zmluvy o postúpení pohľadávky považoval žalovaný za rozporuplný a nejasný. Okrem toho žalobca nepreukázal, že poškodený bol nútený užívať náhradné vozidlo, a že poškodenému bola priznaná sadzba za nájom vozidla vzhľadom na typ poškodeného vozidla v sume 30 eur s DPH denne.

4. Na základe dokazovania vykonaného oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi a vyjadreniami sporových strán dospel prvoinštančný súd k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne, a preto jej v celom rozsahu vyhovel. Považoval za nesporné, že dňa 29. 01. 2019 došlo ku škodovej udalosti, pri ktorej bolo poškodené motorové vozidlo spoločnosti S. s. r. o., U. a tejto vznikol nárok na náhradu škody voči žalovanému, u ktorého bolo povinne zmluvne poistené vozidlo, ktoré spôsobilo dopravnú nehodu. Oprava na motorovom vozidle poškodeného trvala do 22. 03. 2019, čo vyplýva z faktúry č. 195200206 vystavenej dodávateľom opráv na motorovom vozidle poškodeného, pričom poškodený dňa 08. 03. 2019 uzavrel so žalobcom zmluvu o prenájme vozidla, ktoré potreboval na pracovné účely v čase, keď sa opravovalo jeho poškodené vozidlo a doba prenájmu trvala do 22. 03. 2019, pričom bola dohodnutá denná sadzba prenájmu 36,72 eura vrátane DPH a v tomto zmysle bola poškodenému žalobcom vystavená faktúra za prenájom náhradného vozidla na sumu 550,80 eura s tým, že bez DPH táto suma činila 459 eur. Následne žalobca s poškodeným uzavreli zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorou poškodený svoju pohľadávku na náhradu škody z titulu úhrady nákladov za prenajaté vozidlo v sume 459 eur voči žalovanému postúpil žalobcovi a zároveň si vzájomne započítali svoje nároky na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo. Postúpenie pohľadávky bolo oznámené žalovanému a žalovaný časť nároku žalobcu aj akceptoval, keďže mu poskytol poistné plnenie do výšky 375 eur vychádzajúc z toho, že denná sadzba za náhradné vozidlo by podľa jeho názoru mala predstavovať sumu 30 eur s DPH denne, a teda z pôvodnej pohľadávky v sume 459 eur nebola žalobcovi zaplatená ešte suma 84 eur, ktorú si uplatnil v súdnom konaní.

Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu namietal nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, pričom z tejto námietky vyplýva, že žalovaný nesprávne stotožnil dva samostatné právne vzťahy poškodeného. Medzi poškodeným a žalobcom vznikol právny vzťah na základe toho, že žalobca poskytol poškodenému náhradné vozidlo na zabezpečenie jeho potrieb prostredníctvom nájomného vzťahu, za čo poškodenému vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi nájomné. Z tohto právneho vzťahu tak mal žalobca voči poškodenému pohľadávku na zaplatenie nájomného za využívanie náhradného vozidla a na druhej strane poškodený mal samostatnú pohľadávku voči žalovanému ako poisťovní, a to z toho dôvodu, že na základe škodovej udalosti evidovanej u žalovaného, ktorá bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poistného v poisťovni žalovaného, bol poškodený nútený užívať náhradné vozidlo. Užívaním náhradného vozidla poškodenému vznikla povinnosť za toto užívanie zaplatiť nájomné, pričom nájomné zaplatené za požičanie vozidla, ak prevyšuje výdavky spojené s využívaním vlastného auta, sa v zmysle súčasnej judikatúry považuje za škodu v zmysle ustanovenia § 442 Občianskeho zákonníka. Poškodenému tak voči žalovanému ako poisťovní vznikol nárok na náhradu škody, čiže poškodený disponoval pohľadávkou voči žalovanému z titulu nároku na náhradu škody v rozsahu nájomného, ktoré bol povinný zaplatiť za požičanie vozidla. Poškodený sa tak dostal do pozície veriteľa pohľadávky voči žalovanému z právneho titulu náhrady škody a zároveň bol v postavení dlžníka voči žalobcovi vzhľadom na zaplatenie nájomného za využívanie náhradného auta.

Keďže poškodený disponoval pohľadávkou voči žalovanému ako poisťovní a táto pohľadávka bola zrejma čo do právneho titulu aj čo do výšky, nič mu nebránilo zmluvou o postúpení pohľadávky túto pohľadávku postúpiť na iný právny subjekt, v tomto prípade na žalobcu. Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 22. 03. 2019 uzavretá podľa § 524 Občianskeho zákonníka medzi žalobcom a poškodeným jasne a určito vymedzuje postupovanú pohľadávku a zároveň bez ďalších pochybností upravuje, akým spôsobom sa strany dohodli na úhrade odplatného postúpenia pohľadávky poškodeného voči poisťovní. Žalovaný tak nesprávne dospel k záveru, že napadnutou zmluvou o postúpení pohľadávky postupoval

poškodený žalobcovi pohľadávku, ktorá patrila žalobcovi voči poškodenému. K takémuto právnomu úkonu by skutočne nemohlo dôjsť, pretože nie je možné, aby veriteľ pohľadávky uzavrel so svojim dlžníkom zmluvu o postúpení pohľadávky na samého seba, inak povedané dlžník nemôže postúpiť na veriteľa pohľadávku, z ktorej je dlžníkom a nie veriteľom. V danom prípade však poškodený bol veriteľom pohľadávky na náhradu škody voči poisťovni a táto pohľadávka bola predmetom postúpenia podľa zmluvy o postúpení pohľadávky.

Súd prvej inštancie ďalej k veci uviedol, že zmluvu o postúpení pohľadávky môžu strany uzavrieť ako odplatný alebo bezodplatný právny úkon. V prejednávanej veci medzi poškodeným a žalobcom došlo k zmluve o postúpení pohľadávky, pričom strany sa dohodli, že postúpenie pohľadávky je odplatné. Hodnota odplaty vo výške 459 eur bola zo strany žalobcu voči poškodenému uhradená prostredníctvom započítania. Žalobca zmluvu o postúpení pohľadávky odkupoval od poškodeného pohľadávku voči žalovanému v hodnote 459 eur, pričom žalobca zároveň disponoval voči poškodenému pohľadávkou z titulu nájomného za užívanie náhradného vozidla rovnako v hodnote 459 eur. Stranám tak nič nebránilo v tom, aby na základe dohody vykonali úkon za počítania vzájomných pohľadávok, keďže tieto sú spôsobilým predmetom započítacieho úkonu v zmysle Občianskeho zákonníka.

Započítanie pohľadávok sa považuje za spôsob zániku pohľadávky, ktorý nahrádza plnenie. Je to teda rovnaká situácia, ako keby poškodený zaplatil 459 eur v hotovosti žalobcovi za prenájatie vozidla, čím by v jeho majetkovej sfére vznikla škoda vo výške 459 eur a následne by mu týchto 459 eur žalobca zaplatil späť v hotovosti na základe toho, že odplatne odkúpil od poškodeného pohľadávku, ktorou poškodený disponoval voči poisťovni. Komplikovaný spôsob prevodu hotovosti z poškodeného na žalobcu a následne zo žalobcu na poškodeného je možné v zmysle platnej právnej úpravy nahradiť úkonom započítania. Poškodený tak formou započítania zaplatil žalobcovi 459 eur za prenájatie náhradného vozidla, čo znamená, že v jeho majetkovej sfére vznikla škoda. Ak pohľadávku za náhradu tejto škody v rozsahu 459 eur postúpil na žalobcu, tak je následne žalobca oprávneným z pohľadávky na náhradu škody voči poisťovni, tak že v právnom spore o zaplatenie náhrady škody žalobca disponoval aktívnou vecnou legitímáciou. Pri komplexnom posudzovaní všetkých okolností zisteného skutkového stavu treba prihliadnúť aj na skutočnosť, že sám žalovaný zrejme uznal, že žalobcovi nárok na poskytnutie poistného plnenia vznikol, keďže mu ho aj čiastočne uhradil vo výške 375 eur. Predmetom sporu tak od počiatku nebola existencia nároku na poskytnutie poistného plnenia žalobcovi, ale jeho výška, ktorú žalovaný krátil o 84 eur.

Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie vyhovel žalobe v plnom rozsahu, keďže nepovažoval za dôvodnú ani námietku ohľadom výšky dennej sadzby za prenájom náhradného vozidla, ktorá by podľa žalovaného mala byť 30 eur s DPH, pričom žalovaný svoj názor nepodoprel žiadnym dôkazom, a teda sa ocitol v dôkaznej núdzi a zo samotnej zmluvy o prenájme vozidla zo dňa 08. 03. 2019 vyplýva, že poškodenému bola účtovaná denná sadzba prenájmu vo výške 36,72 eura vrátane DPH, a teda poškodený musel za prenájom vozidla zaplatiť fakturovanú sumu, čím mu vznikol nárok na náhradu škody voči žalovanému.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 CSP s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal náhradu trov konania proti žalovanému v plnej výške, o ktorej podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

5. Proti vydanému rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Podľa názoru žalovaného je napadnutý rozsudok výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie a trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou.

Žalovaný namietal, že prvoinštančný súd síce vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, ktorých zohľadnenie je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše dostatočne neodôvodnil. Žalovaný má za to, že sa súd prvej inštancie nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s namietanou aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu v spore. Zo súdom uvádzaného zisteného skutkového stavu vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Z uvedeného potom vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené preukazuje faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený a nie žalovaný. Keďže poškodený bol dlžníkom žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu (nakoľko poškodený uvedenú pohľadávku žalobcu pred jej cesiou žalobcovi neuhradil, a preto mu

ako pohľadávka nevznikla), ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Inými slovami, uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s § 524 Občianskeho zákonníka. K úhrade faktúry pritom logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v predloženej zmluve o postúpení. Z predmetnej zmluvy totiž jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky (neexistujúcej) a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt na strane žalobcu v predmetnom súdnom konaní.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu viažucu sa k uzatvoreniu zmluvy o postúpení medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, predmetom ktorej malo byť postúpenie neexistujúcej pohľadávky zo strany poškodeného, je takýto právny úkon podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný.

Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca v spore nijako nepreukázal, že poškodený pred údajnou cesiou pohľadávky uhradil faktúru žalobcovi, v dôsledku čoho nemohla poškodenému vzniknúť ani pohľadávka voči žalovanému z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov za prenájom náhradného vozidla. Obsah žalobcom predloženej zmluvy o postúpení naopak preukazuje nezaplatenie faktúry zo strany poškodeného, a to ešte pred samotnou cesiou pohľadávky. Je teda nepochybné, že údajný postupca pohľadávky (in concreto poškodený) nikdy nebol majiteľom pohľadávky voči žalovanému.

S poukazom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok podľa § 388 Civilného sporového poriadku zmenil tak, že žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený. Tvrdenia žalovaného, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tvrdenia o neexistencii uplatnenej pohľadávky, považuje žalobca za neopodstatnené. Súd vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dokazovanie mal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu za preukázanú z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Právne posúdenie a odôvodnenie rozsudku prvoinštančného súdu v otázke namietanej aktívnej legitímácie žalobcu považuje za zrozumiteľné a správne. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu Žilina č. k. 9Co/30/2019 - 147 zo dňa 25. 04. 2019 a na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 43Cob/54/2019 - 124 zo dňa 13. 06. 2019.

To, že žalovaný akceptoval postúpenie pohľadávky, je zrejme aj z toho, že čiastočné poistné plnenie poukázal na účet žalobcu ako postupníka. Žalovaný tak svojím konaním sám potvrdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu už v rámci likvidácie poistnej udalosti, čo potvrdzuje aj predložené oznámenie o poistnom plnení. V čase pred podaním žaloby žalovaný nemal najmenšiu pochybnosť o postúpení pohľadávky. Keďže zo strany žalovaného bolo poskytnuté čiastočné poistné plnenie, nemôže byť sporné ani to, že poškodenému vznikol nárok na preplatenie účelne vynaložených nákladov za nájom náhradného vozidla. Prenájom náhradného vozidla je totiž súčasťou judikatúrou považovaný za skutočnú škodu, teda za majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť k uvedeniu veci do predošlého stavu. Táto skutočnosť vyplýva aj z usmernenia členov SKP č. 17/2002, z ktorého žalovaný pri šetrení poistných udalostí vychádza.

K namietanej arbitrárnosti a svojvôli súdu prvej inštancie žalobca poukázal na základné princípy Civilného sporového poriadku, predovšetkým na čl. 4, čl. 5, čl. 15 a čl. 17, na ktorých stojí tento procesný právny predpis a ktoré, hoci netvorí paragrafové znenie zákona, nemožno ignorovať. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. V danom smere sa totiž kladie dôraz predovšetkým na jednoduchosť a zrozumiteľnosť rozhodnutia. Podľa nálezu Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 119/03, súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky. Uvedené podľa názoru žalobcu napadnutý rozsudok nepochybné spĺňa. To, že sa žalovaný nestotožňuje s názorom súdu riadne odôvodneným v napadnutom rozsudku ešte neznamená, že tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Pokiaľ ide o namietanú absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry, nespôsobuje rozpor s ustanovením § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Uvedené zastrešuje jeden dokument, a to predložená zmluva o postúpení pohľadávky, v zmysle ktorej došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Akékoľvek tvrdenia žalovaného o neexistencii predmetnej pohľadávky, neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a rozpore s § 524 Občianskeho zákonníka sú preto neopodstatnené. V danom smere žalobca poznamenal, že poškodený má v zmysle zákona o PZP nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla od žalovaného a nie od žalobcu (prenajímateľa vozidla). Dlžníkom tak v tomto prípade je práve žalovaný a nie poškodený. V čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR neodporuje zákonu. Tvrdenie žalovaného ohľadne postúpenia pohľadávky je nesprávne a zavádzajúce, lebo ide odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému započítaniu nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie so samotným nárokom na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. Rovnako tak tvrdenie, že prejav vôle účastníkov smeroval najprv k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu vzájomných pohľadávok žalobcu a poškodeného, je nepodložené a zjavne účelové. Žalobca v tejto súvislosti podotkol, že v zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil predmetnú faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku z majetkovej sféry žalobcu.

Žalobca sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/104/2019 zo dňa 30. 05. 2019, podľa ktorého sa žalovaný snaží zmluvu o postúpení pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom „rozfázovať“ a následne rozborom jej takto rozčlenených častí navodiť dojem obchádzania zákona. Predmetná zmluva však tvorí jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej strán/subjektov. Nepochybneou vôľou poškodeného a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie použiť/uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov. V rámci zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatu za postúpenie pohľadávky. Žalobca ďalej odkázal aj na iné rozhodnutia v skutkovo a právne obdobných veciach (sp. zn. 9Co/86/2019 zo dňa 27. 06. 2019, sp. zn. 10Co/316/2018 zo dňa 20. 06. 2019, sp. zn. 6Co/148/2019 z 21. 08. 2019, sp. zn. 10Co/103/2019 z 26. 09. 2019, sp. zn. 6Co/23/2019 zo dňa 21. 08. 2019, sp. zn. 6Co/122/2019 z 21. 08. 2019, sp. zn. 6Co/79/2019 zo dňa 25. 09. 2019, sp. zn. 10Co/182/2019 zo dňa 26. 09. 2019), v ktorých Krajský súd v Žiline zaujal vyššie uvedené stanovisko.

Podľa názoru žalobcu na samotný vznik škody nemožno nazerať len formalisticky tak, že poškodený neuhradil predmetnú faktúru, dokým nedošlo k fyzickému prevodu finančných prostriedkov z majetkovej sféry poškodeného do majetkovej sféry žalobcu (prenajímateľa). Neexistuje predsa rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému, alebo sa toto zrealizuje vzájomným zápočtom. V zmysle rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/135/2019 - 186 zo dňa 25. 06. 2019, to, že uvedený záväzok postupca priamo nespĺnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje tiež jeden zo spôsobov zániku dlhu, nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. Žalobca tak na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol existujúcu žalovanú pohľadávku, ktorá zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v prejednávanom spore.

Pre úplnosť žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17. 01. 2018, podľa ktorého súd prvej inštancie pochybil, pokiaľ vyslovil záver, že poškodený neuhradil žalobcovi faktúru za nájom vozidla, čím na strane poškodeného nedošlo k zmenšeniu majetku o žalovanú sumu, t. j. k vzniku skutočnej škody a v závislosti od toho nedošlo ani k platnému postúpeniu práva poškodeného na náhradu škody. Tu je potrebné vychádzať zo zmluvy o postúpení pohľadávky, nakoľko predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenájomcom. Úhradu nájomného tak supljuje v tomto prípade samotné postúpenie. Odvolací súd taktiež konštatoval, že je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody.

S poukazom na vyššie uvedené žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach odvolania podaného žalovaným (§ 379 CSP, § 380 CSP) a po jeho preskúmaní zistil, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP).

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd preto musí preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie len v rozsahu odvolacích dôvodov žalovaného (§ 380 ods. 1 CSP) a po prejednaní veci sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Odvolacie námietky žalovaného vo veci samej sú v zásade totožné s námietkami, ktoré už uplatnil pred súdom prvej inštancie a tieto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru o dôvodnosti nároku žalobcu na priznanie požadovaného plnenia, ktorému svedčí aktívna vecná legitímácia v konaní. Keďže ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci, odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na tieto v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje.

11. Z obsahu predloženého spisu mal odvolací súd preukázané, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplata sumy 84 eur z dôvodu, že dňa 29. 01. 2019 došlo v U. ku škodovej udalosti na motorovom vozidle továrenskej značky Hyundai ix20, EČ: U spôsobenej poškodenému S. s. r. o., pričom škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla továrenskej značky Renault Fluence, EČ: U ktoré bolo poistené u žalovaného a predmetná poisťovňa udalosť bola evidovaná pod č. 9528469967. Poškodený bol v dôsledku škodovej udalosti nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb a po skončení nájmu mu vzniknuté náklady boli vyúčtované sume 550,80 eura (459 eur bez DPH), avšak žalovaný neuznal uplatnenú výšku škody v plnom rozsahu, ale len do sumy 375 eur, pričom pohľadávka proti žalovanému bola poškodeným postúpená žalobcovi. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Obchodná spoločnosť S. s. r. o. ako poškodený a postupca žalovanému písomne oznámila, že dňa 22. 03. 2019 postúpila svoju pohľadávku voči žalovanému na žalobcu. Žalobca upomienkou zo dňa 03. 06. 2019 vyzval žalovaného na úhradu pohľadávky nadobudnutej od žalovaného. Uvedené založilo aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu ako postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že predmetom postúpenia bola pohľadávka, ktorá vznikla poškodenému, keďže v dôsledku dopravnej nehody (škodovej udalosti), ktorú nezavinil, bol nútený prenajať si náhradné motorové vozidlo od žalobcu. Dňa 08. 03. 2019 uzavrel poškodený so žalobcom nájomnú zmluvu č. 133/206, predmetom ktorej bol osobný automobil DACIA LOGAN MCV, EČ: H Faktúrou č. 190148 zo dňa 21. 03. 2019 žalobca vyúčtoval poškodenému S. s. r. o. za nájom náhradného vozidla za obdobie od 08. 03. 2019 do 22. 03. 2019 celkom 550,80 eura (459 eur bez DPH). Z uvedeného je zrejmé, že poškodenému vznikla pohľadávka voči žalovanému, ktorú dňa 22. 03. 2019 poškodený ako postupca postúpil zmluvou o postúpení pohľadávky na žalobcu ako postupníka. Predmetom tejto zmluvy bola pohľadávka poškodeného voči žalovanému (bod 1), pričom podľa bodu 5 tejto zmluvy si zmluvné strany započítali vzájomné pohľadávky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo). K reálnej dispozícii s finančnými prostriedkami medzi postupcom a postupníkom tak nedošlo. Podľa bodu 5 tejto zmluvy sa zmluvné strany zároveň dohodli, že žalobca ako postupník si bude pohľadávku podľa bodu 1 vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet.

12. V zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný

tento nárok preukázať. Rovnako má poškodený dispozičné oprávnenie so svojim majetkovým právom nakladať aj v podobe jeho postúpenia na tretiu osobu. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 22. 03. 2019 boli medzi žalobcom a poškodeným upravené viaceré práva a povinnosti v rámci jednej zmluvy. To, že postupca záväzok nájomného priamo nesplnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje jeden zo spôsobov zániku dlhu, nemá vplyv na existenciu pohľadávky z titulu náhrady škody. S poukazom na uvedené je teda zrejmé, že poškodený mal pohľadávku proti žalovanému, ktorú zmluvou o postúpení pohľadávok odplatne postúpil žalobcovi za sumu 459 eur, pričom v tom istom okamihu došlo aj k započítaniu pohľadávky poškodeného s jeho dlhom, ktorý mal titulom neuhradeného nájomného proti žalobcovi. Takéto postúpenie pohľadávky nespôsobuje neplatnosť právneho úkonu.

13. V intenciách vyššie uvedených skutočností preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP), vrátane závislého výroku o trovách konania, na ktoré súd prvej inštancie správne aplikoval § 255 ods. 1 CSP, keď žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania proti žalovanému s prihliadnutím na jeho plný úspech v konaní.

14. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že odvolací súd priznal plne úspešnému žalobcovi nárok na ich náhradu proti žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

15. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.